

Luca D'Andrea
Lissy

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

1

– Kicsi Lissy, édes Lissy

Két halk koppanás, és azok a szavak: *Ki kaparász, mi kaparász? Ma még összeomlik a ház!* Marlene – huszonkét éves, százhatvan centi magas, talán picit több, mélabús nefelejcskék szemek, apró anyajegy a mosoly csücskében, kétségtelenül szép és kétségtelenül rémült – szembenézett a pán-célszekrény acélján visszatükröződő arccal, és azt mondta: Te buta liba.

Ez csak fém, nem a mézeskalács a meséből. És nincs itt semmiféle boszorkány. Csak félsz, ennyi az egész.

Leeresztette és ellazította a vállát, majd egy pillanatig viszatartotta a lélegzetét, ahogy az apja, mielőtt meghúzta a ravaszt, kifújta a levegőt, és összpontosított. Boszorkányok nem léteznek. A mesék hazudnak.

Csak az élet számít. És Marlene arra készült, hogy örökre megváltoztatja a sajátját.

A számkombinációt könnyű volt megjegyezni. Négy. Négy. Kettő. Utána egy egyes. Egy apró csuklómozdulat, egy hármas, és kész is. Annyira egyszerű volt, hogy Marlene kezei maguktól tették a dolgukat. Megragadta a fémkart, lenyomta, és összeszorította a fogát.

A kincs. Pénzkötegek, gondosan egymásra rakva, mint a tüzelő a *Stubéban*. Egy pisztoly, egy doboz töltény, és egy bársony ékszeres tasak. A doboz alatt egy füzet sejlett fel. Az a füzet százszor, ezerszer többet ért, mint az összes ott lévő pénz.

Gyűrött lapjai között vér és talán még egypár életfogytiglan is lapult: hitelezők és adósok, barátok és a barátok ba-

rátainak végtelen listája, Herr Wegener apró, szögletes, dőlt betűivel.

Marlene pillantásra sem méltatta. Nem érdekelte a pisztoly, sem a töltények, sem a pénzkötegek. De a bársonyta-saktól megizzadt a tenyere. Tudta, hogy mi van benne, azt is tudta, mekkora hatalmat jelent, és *rettegett tőle*.

Nem egy szimpla lopás volt az övé.

Nevezzük nevén a dolgot.

Amit a fiatal nő a torkában dobogó szívével elkövetni készült, úgy hívják: árulás. Marlene Wegener, született Taufer, Robert Wegener hites felesége volt. Azé az emberé, aki előtt mindenki kalapot emelt, aki negyvenkét évnyi megfélemlítés, zsarolás, csempészet, bántalmazás és emberölés révén futott be fényes karriert.

Senki sem mert ujjat húzni egy olyan emberrel, mint Wegener. És senki sem merészelte a keresztnevén szólítani. Robert Wegener mindenki számára *Herr Wegener* volt.

Még Marlene is így hívta. A saját felesége.

Gyerünk, mozogj már!

Kifutsz az időből.

És mégis, talán mert a sarkában lévő mutatók erre készítették, egy *tik* és egy *tak* közötti pillanat erejéig, amikor Marlene kioldotta a bársonyból varrt zsákocska száját, a mese átvette az uralmat a valóság fölött, és a fiatal nő a mély, sötét és rémisztő kékségben aprócska, szögletes teremtményeket látott. Koboldokat. Szinte *természetesnek* találta. A koboldok szerették a fémet, a hideget és a halált: a széfet, a pisztolyt, a pénzt és a füzetet. Tökéletes rejtekhely volt.

A koboldok ádáz dühvel reagáltak a betolakodóra. Magukba szívták az összes fényt a szobából, foglyul ejtették azt kegyetlen szemük kékségében, és olyan vad, engesztelhetetlen gyűlöletté változtatták, hogy Marlene majdnem kiejtette a kezéből a tasakot.

Ez hozta vissza. A széf nyitott ajtajához. A Passirio-folyó partján lévő villába.

A valóságba.

A bársonyutasak tele volt zafírokkal. A hatalmas nyomás alatt kristályosodott szén a fizika tréfája folytán megtanult úgy ragyogni, mint a csillagok. Ez volt Herr Wegener teljes, vagy majdnem teljes vagyona, és elfért a markában. És sehol egy boszorka vagy kobold.

Mert, ismételte el magában sokadszorra Marlene, boszorkányok nincsenek, koboldok sincsenek, azok a drágakövek viszont valóságosak, de ami a legfőbb, új életének zálogát jelentik. Feltéve, ha abbahagyja a totojázást, és sebesen elpucol innen.

Immár nem gondolván a tette által óhatatlanul kiváltott következmények láncolatára, és végleg kilépve a mesék világából, Marlene összehúzta a tasak száját, bedugta bélelt dzseki-jének belső zsebébe, bezárta a széfet, visszatette a helyére az azt eltakaró festményt, kihúzta magát, visszasöpört a helyére egy szemébe lógó rakoncátlan tincset, és kiharzott a hálószobából.

Végigment a folyosón, leszaladt a lépcsőn, áthaladt a szalomon és a túl sok tükörrel körbetapétázott előcsarnokon, lement a külső lépcsősoron. Az éjszaka hűvös északi széllel fogadta.

Nem állt meg.

Beindította a szürke 130-as Fiat motorját, és elindult. A visszapillantó tükörben lassan eltűnt a villa. Majd az utcai lámpák hosszú sora. Az alvó város. Végül az autóbontóhoz ért.

Rövidke pihenő, és a vastagon bélelt borítéknak köszönhetően a 130-as Fiatból egy krémszínű, új gumikkal, teli tankkal, érvényes rendszámmal és forgalmival ellátott Mercedes W114-es lett.

El sem köszönt, indult nyugat felé.

Az első hó szállingózó pihéitől eltekintve minden a terv szerint haladt. Legalábbis az első ellenőrző pontig, Mallestől alig néhány kilométerre.

Pech a javából.

Egy hosszú, kanyarokkal tűzdelt szakasz következett, és az egyik mögül Marlene meglátott az út szélén egy kivilágítatlan furgont, mellette néhány csendőr toporgott, láthatóan dideregtek a hidegben. Úgy tűnt, mintha várának valamire vagy valakire.

Herr Wegenernek mindenütt volt füle és szeme. Az egyenruhások között is. Tehát: kockáztatni vagy útvonalat változtatni?

A félelem és az aggodalom erősebbnek bizonyultak, így hát Marlene fékezett, visszafordult, és rákanyarodott egy másodrendű útra. Ez volt az első eltérés az eredeti tervtől, és egy sor kellemetlen meglepetést tartogatott.

A mellékút egy másik mellékútra terelte, ez még az előzőnél is keskenyebb és havasabb volt. Átvágott egy néptelen, álomba merült falucskán, amelynek a végén egy útelágazás (jobbra vagy balra? fej vagy írás?) és még több hó várta.

Amikor a kocsi csúszkálni kezdett az úton, a lány, akinek a mosolya egy apró anyajegyben végződött, úgy döntött, továbbmegy. Egyik szemével a térképet (a francba, hogy még egy rendes térképet se tudnak csinálni!), a másikkal az egyre meredekebben felfelé tartó utat figyelte.

Nem lehet igaz.

A térkép talán pontatlan volt, na de hibás? 1974 volt, és 1974-ben az ember már ott hagyta a lába nyomát a Hold porában: nem lehet, hogy hibás legyen a térkép! Marlenének egyszerűen meg kellett volna állnia, behúzni a kéziféket, felkapcsolni a világítást az utastérben, venni pár mély levegőt, és alaposabban áttanulmányozni a térképet. A dolgok egészen másképpen alakultak volna.

De Marlene nem állt meg.

A nyugtalansághoz és a félelemhez az eltévedtek hitetlenkedése társult.

Adj gázt, de *lassan*, mondogatta, és szépen menj tovább. Az út előbb-utóbb elvezet valahová. Egy faluba, egy menedékházhoz, egy tisztásra. Már azzal is megelégedett volna, ha

talál egy szélesebb útszakaszt, ahol megfordulhat, visszamehet egészen a főútig, és mégis megpróbál átkelni az ellenőrzőponton: bármit, csak szakadjon meg valahogy ez a nem várt eseménysorozat, és újra a saját kezébe vehesse sorsának irányítását.

De nem tette.

Tán a hó volt az oka, talán a szeme nem bírta elszakadni a térképtől, elég az hozzá, hogy Marlene elveszítette az uralmát a kocsi fölött, a Mercedes hirtelen élesen balra csúszott, megpördült a saját tengelye körül, majd *zuhanni* kezdett.

Félelmetes volt.

A fényszórók cikázó villanásai. A hömpölygő hógörgeteg. A szakadék sötét torka. A fák élesen kivehető mozdulatlan törzse.

Az ütközés.

Az iszonyat.

A fájdalom üvöltése, amelyet elnyomott a csattanva hasadó fém irtózatossága. És a borzalmas csikorgás, amely ezúttal túlságosan is hasonlított a boszorka ajtajának nyikorgására.

Marlene Isten nevét kiáltotta.

És mialatt a sötét és névtelen hegy fölé tornyosult, Marlene kiáltása hörgéssé tompult. Utolsó fohásza a szerelemhez szólt. A szerelemhez, amely arra készítette, hogy elárulja a legveszélyesebb embert, akivel valaha is találkozott.

A szerelemnek neve is volt.

– Klaus.

Ez volt Marlene utolsó szava a sötétség előtt.

Mindjárt hajnal.

Ha nincs ott az óra, észre se vették volna. A havazás hóviharrá erősödött. Odakint nem volt fény, csak tejfehér ködpára.

A szobában is sűrű félhomály honolt. A kristálycsillár fénye mintha egyetlen pontban gyűlt volna össze, idomtalan alakzatot rajzolva a padlóra. Ha az ember túl sokáig bámulta, rossz képzettársításokat idézett. Mindketten igyekeztek nem odanézni. Túlságosan is hasonlított egy vérfoltra. Az ingaóra ütésein és a lélegzetükön kívül egy árva hang sem hallatszott.

A nő az egyik fotelben ült, összeszorított térddel, a két tenyere megfeszült combján pihent. Rezdületlen volt, mint egy ólomkatona, az arca torz fintorba merevedett, amitől tíz évvel öregebbnek látszott. Egyfajta egyenruha volt rajta. Térdig érő szoknya, hófehér kötény, szolid fonott konty.

Komor (vagy ijedt?) tekintete elfedte természetes szépségét.

A nőt Helenének hívták, és öt éve volt házvezetőnő a Passirio-parti villában. A körömrágásról jóval korábban szokott le, úgy tíz évvel ezelőtt, Bressanonében, a házvezető- és gondnokképző iskolában, ahol elsajátította a mesterség alapjait.

A házvezetőnő keze, magyarázták a tanárok, egyúttal a névjegye is. Tökéletesnek kell lennie. Ápoltnak, gondozottnak, makulátlannak. Abbahagyni a körömrágást majdnem olyan volt, mint leszokni a dohányzásról, de túljutott rajta. Évekig még csak a gondolata sem merült fel benne.

Mostanáig.

Amíg meg nem hallotta az üvöltést.

Miféle ember az, aki ilyen hangokat képes kiadni?

Visszaszokni egy pillanat műve volt. Amikor már tövig rágta a körmét, és a fogak az élő húsba mélyedtek, Helene az ölébe ejtette a kezét, és a kötényt kezdte gyűrögetni.

Aztán újra kezdte.

Kéz, száj, köröm, fogak. A fájdalomtól felszisszent. Kötényt.

És megint előlről az egész.

Helene egyetlen rövid pillantást váltott a férfival, aki a sohasem használt kandallónak támaszkodva állt. Egyetlen pillantás volt, de sokatmondó.

A férfit Moritznak hívták. Nemrég töltötte be a harmincat, a szeme körül mély karikák éktelenkedtek, a sötét öltöny zakója alatt egy automata pisztoly lapult. Az öltöny úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Általában. Egy vagyont fizetett érte, örületes összeget, de megérte. Amikor reggelente a tükör előtt megkötötte a nyakkendőjét és végigsimította brillantinozott haját, vagy amikor elkapta a városközpontban sétáló nők elismerő pillantását, Moritz tudta, hogy megérte.

Azon a hajnalon azonban, sötét öltöny ide vagy oda, Moritz úgy érezte magát, mint egy madárijesztő. Idétlennek és ügyefogyottnak, de ami a legrosszabb, bizonytalannak.

Mert amikor Moritz belenézett Helene szemébe, a pisztolyos férfi olyasmit látott, ami letaglózta. Pedig sok ilyen tekintetet látott, amióta Herr Wegener szolgálatába szegődött.

Az áldozat tekintetét.

De ez most sehogy sem volt rendben.

Nem volt rendben, mert Moritz egyszerű ember volt, aki pénzfeldobással osztotta fel magában a világot. Hóhér vagy áldozat. Egyszerű: nincs is szebb hang a törött orr reccsenésénél.

A kilencvenkilós, százkilencven centi magas, ösztönösen erőszakra hajlamos Moritz sohasem tapasztalta meg az áldozat félelmét.

Mostanáig.

Addig a pillanatig, amikor is Moritz, felismerve önmagát Helene szemében, feltette magának a kérdést: miféle ember az, amelyik erre képes? És: meddig fog ez tartani, és vajon mikor örül bele? Majd végül: és velünk mi lesz?

Ezért került a házvezetőnő tekintetét. Ezért nem nézett arra a foltra a padlón.

Kérdések, túl sok kérdés. Moritz gyűlölte a kérdéseket. Mert a kérdéseknek nem lehetett beverni az orrukát. A kérdéseknek nem volt szívük, amibe golyót lehetett volna eresztetni, (se fejük a biztonsági lövéshez), és ily módon lehetetlen volt örökre elhallgattatni őket.

A kérdések olyanok voltak, mint azok az undorító, iszonyúan kitartó és hihetetlenül türelmes rovarok, amelyek, a kis fáradhatatlan szemetek, idővel a legszilárdabb várat is képesek romba dönteni.

Csend.

Ez volt az egyetlen dolog, amire Moritz vágyott.

De hogy hozzájusson, Moritznak meg kellett volna tagadnia a parancsot. Füttyülni az üvöltésre, és eltűnni néhány percre. Elszívni egy cigit a kertben. Vagy lehajtani egy pohár konyakot.

De a parancs az parancs. Nem vita tárgya. Moritznak ott kellett maradnia, és biztosítania munkaadójának testi épségét. Ennyi, vége. A parancsok, egy olyan embernek, mint Moritz, jó és helyes dolgok voltak. Eltörölték a kérdőjeleket. Meghúzták a határt a *tilos* és a *szabad* között.

A parancsok leegyszerűsítették a dolgokat, és ő egyszerű lélek volt. És az is közrejátszott, hogy a parancsok valahogy sokkal izgalmasabbá tették az engedetlenséget. És ez volt az, ha teljesen őszinte akart lenni, ami zavarta.

Így hát az elegáns sötét öltönyös Moritz nem mozdult a kandalló mellől, és tovább hallgatta az üvöltést, és érezte, hogy a fegyver egyre lejjebb húzza.

A padlón lévő alaktalan folt felé.

Helene azonban összetettebb világlátással rendelkezett. Feketén és fehérén, engedelmisségen és ellenszegülésen, áldozatokon és hóhérokon kívül más is létezett. Egész óceányi szürke. Egy parancs könnyen tanácsként értelmezhető, és egy tanács mindig magában hordozza a kibúvó lehetőségét.

Az ő kötelezettségei, például, a villára vonatkoztak.

Nem a munkaadójára.

A villa és a munkaadó két különálló dolog volt.

Megtalálta az egérutat.

Amikor úgy döntött, hogy nem bírja tovább hallgatni azt az üvöltést, Helene felállt, és kiment a szobából.

Nesztelenül, mint egy kísértet.

Hajnalodott.

Nem igazán látta, a csontjaiban érezte. Nem is lehetett másképp. A kertre nyíló ablakok zárva voltak. Csak a törött lámpaernyőn keresztül áramló tompa fény világította meg a feltúrt szobát. A tárva-nyitva álló szekrényeket, a felforgatott fiókokat, a darabokra szaggatott ruhákat, a földön heverő összegyűrt papírokat, az egy kivételével szétdobált könyveket, egyszóval dühének ártatlan áldozatait.

Az aranybordűrös függönyökkel és stukkókkal ékesített káosz közepén, a szétdúlt ágyon magába roskadva üldögélő Herr Wegener megértette, hogy ha nem hagyja abba az üvöltést és nem kezd el hideg fejjel gondolkozni, minden eddigi erőfeszítése hiábavaló fáradságnak bizonyul, minden, amit ért, és ami azzá tette, ami, értéktelen trágyakupaccá változhat.

Önfegyelme híres volt, és nagyon büszke volt rá. Acélidegekkel és hidegvérrel építette fel és kormányozta azt, amit titokban Birodalomnak nevezett el. A Birodalom immár ugrásra készen állt, hogy lecsapjon, ez volt a terv, és akkor a kalapemelés már nem lesz elég, őelőtte kötelező lesz *térdre ereszkedni*.

Azon a fagyos hajnalon, akármennyire is igyekezett, az önuralom agyrémnek tűnt.

Azért volt így, mert Wegener nem akarta elhinni, amit az agya, az acélidegzete és a hidegvére sugallt. Hogy csak egyetlen magyarázat létezik: Marlene.

Lehetetlen. Marlene sohasem árulná el. Marlene a felesége. A nő, akit szeret. És ami a legfőbb: Marlene *nő*, és nem született olyan nő a földön, aki képes volna átverni egy olyan

férfit, mint ő. Az igaz, persze, hogy a világban léteztek olyan vakmerő nők, akik ilyesmire vetemedtek, de Wegener biztos volt benne, hogy Marlene nem tartozik abba a kategóriába. Még viccnek is rossz.

Az acélidegek és a hidegvér nem értett egyet. Azt ismételték, *ő volt az, ő tette, ő, ő. Marlene.*

Az acélidegeknek és a hidegvérnek bizonyítékai voltak. Nyoma sem volt erőszakos behatolásnak. Sem az ajtókat, sem az ablakokat nem feszítették fel. Személyesen ellenőrizte. A tolvajnak kulcsa volt. Ismerte a házat. És ismerte a ház lakóinak szokásait.

Még egy súlyosbító körülmény: a rablás napja és időpontja.

A péntekről szombatra virradó éjszaka. Amikor Wegener, a jobb kezével, Georggal együtt beült a Lancia Fulviába, és szokásához híven Meránóból elautózott Appianóba, egy kocsmába, ahol „az embereivel” találkozott. *Minden áldott péntek este.* A kocsmában a felmerülő lehetőségekről beszélgettek, megvitatták az új stratégiát. Wegener meghallgatta a legújabb pletykákat. Néha itt mutatták be neki az új arcképeket, hogy váltson velük pár szót, és eldöntse, alkalmazza-e őket, és ha igen, mire.

Akarsz egy jól fizetett állást, haver? Tökös vagy, van vér a puccásban?

Na, akkor menj, és beszélj Herr Wegenerrel. Ő segíthet.

Egy ideje Wegeneret már egyáltalán nem vonzották ezek a találkozók.

Volta idő, karrierjének kezdetén, amikor még élvezetes volt megszorítani azoknak az embereknek a kezét, látni, hogyan düllesztik ki büszkén a mellüket egy dicséret hallatán, hogyan sápadnak el vagy hunyászkodnak meg egyetlen szótól vagy felhúzott szemöldöktől. Mostanra azonban Wegener megunt a csicskásait. Immár megvetette őket.

De ez a pantomim a kötelességei közé tartozott. Embe-reinek többsége durva, faragatlan fickó volt. Keménykötésű, borostás férfiak, akik öltönyben és nyakkendőben úgy fes-

tettek, mint az ünnepi misére kiöltözött parasztok. Sokan közülük azok is voltak, vagy egykor azok voltak. A fájdalmas fogcsikorgatásra emlékeztető helyi nyelvjárást beszélték, evés közben csámcsogtak, mint valami hegyi trollok, hordószámra vedelték a sört és literszámra a pálinkát. És ő is, velük együtt.

Mert így kellett tennie.

Az ő nyelvüket, a csúf, trágárságokkal tűzdelt *dialoktot* kellett beszélnie, és többet innia, mint azok együttvéve, mert a természetüknél és neveltetésüknél fogva bizalmatlan férfiakat meg kellett győznie arról, hogy az öltöny és a nyakkendő, a Lancia Fulvia, a testőr és az újságok fotóinak ellenére, ő, Herr Wegener most is az az ember, akiben teljes mértékben megbízhatnak.

Közülük való.

Így hát szombatoként – úgy hajnali négy körül – Wegener sötét hangulatban és hasogató fejjel tért haza a villába. Búzlótt az alkoholtól és az olcsó cigarettától, és ezt a szagot még egy hosszú és forró zuhany sem volt képes lemosni róla. Nem akarta, hogy Marlene érezze rajta, ezért ilyenkor kivételesen az egyik vendégszobában aludt, nem a felesége mellett.

Ha nem megy be a hálósobába a fekete füzetért, Marlene eltűnéséről csak késő délelőtt szerzett volna tudomást.

Szóval: betörésnek semmi nyoma. Szóval: péntek éjjel.

Hogy ez nem elegendő bizonyíték? Az acélidegek és a hidegvér készségesen prezentáltak még néhányat.

Akkor vegyük a zafírokat.

A tolvaj (vagy tolvajok) majd' húszmillió líra készpénzt hagyott (hagytak) a széfben, és körülbelül ugyanennyit más valutákban. Csak a zafírokat lopta (lopták) el. Csak azokat. Senki sem tudott a zafírokról. Kivéve Georgot és Marlenét.

Georg egész éjjel vele volt és vigyázott rá, és biztosan ebben a percben is a villa bejáratánál őrködik, cigarettázik, vagy éppen bűnjeleket keres. Georg megfigyelés alatt állt. Wegener tudta, kikkel találkozik, azt is tudta, miről beszélget velük. Nyugodtan törölhette a gyanúsítottak listájáról. És, ki maradt?

Marlene, nyilvánvaló.

Nem igaz, tiltakozott Wegener. Mások is tudtak róla. Gyenge védekezés.

Hogyne, a Konzorcium is tudott a zafirokról. Csakhogy a Konzorciumnak nem állt érdekében ellopni őket, tekintve, hogy Herr Wegener éppenhogy nekik őrizgette a bársony zsákocskát. Minek loptak volna el valamit, ami már úgylis az övék volt?

Azt gondolja talán, hogy a Konzorcium emberei felelőtlen hülyék? Idióták?

Nem, persze hogy nem gondolta. Maradt Marlene.

Marlene, Marlene, *Marlene*.

Még mindig nem akarja elhinni? Hát jó. Van még árulkodó jel, méghozzá nem is egy.

A kocsi.

Eltűnt a sűrke 130-as Fiat, amit Herr Wegener ajándékozott Marlenének, miután meggyőzte, hogy *szerezze meg a jogosítványt*, hiszen egy nagyfőnök felesége modern nő, aki a legújabb divat szerint öltözködik és autót vezet. A menekülőben lévő Clyde taxit hívott volna a lövöldözés közepette, Bonnie viszont tövig nyomta a gázpedált, és cikázva kerülgette a golyókat. Egyébként is, nem a kőkorszakban élünk, *az ég szerelmére!*, ezek itt a hetvenes évek!

És a Fiat nem volt sehol.

Vajon miért lopták volna el azt is a tolvajok? És végül...

Mind közül a legnyomasztóbb, cáfolhatatlan bizonyíték. Amelyik megőriztette. Hiányzott a könyv. Az a könyv. Az *ő* könyve. A Grimm-mesék.

Az egyetlen tárgy, amelyet Marlene magával hozott a szülői házból. Ősrégi kiadású, nehezen olvasható betűkkel íródott, kopott borítójú, elrongyolódott kötet volt. Marlene sohasem vált meg tőle. Azt mondta, az az *ő* szerencsehozó talizmánja. Mert elűzi a rémálmokat. Herr Wegener, akinek soha életében nem voltak rémálmai, azon *szeszélyek* egyikének tartotta, amelyek oly titokzatossá teszik a nőket.

Hol lehet az az átkozott könyv?

Herr Wegener tüvé tette érte a szobát, minden sarkot fel-forgatott. Még a matracot és a párnahuzatokat is felhaso-gatta, hátha ráakad. Mert ha megtalálja a könyvet, Marlene mentesül minden gyanú alól, és akkor Wegener pontosan tudta volna, mit kell tennie. Kiadni a parancsot, kirángatni az ágyából a fizetési listáján szereplő összes semmirekellőt, embervadászatot indítani, és a végén visszaszerezni a zafirokat. Majd élvezettel apró darabokra szaggatni az aljas gazembert, aki packázni merészelt vele.

Mert ez volt az, ami Herr Wegenert még a rablásnál és Marlene árulásánál is jobban bosszantotta, a feltört széf gúnyos vigyora, amelyik csúfot űzött belőle.

A könyv eltűnt. A 130-as Fiattal és a zafirokkal együtt. És Marlenével együtt.

Nem volt sehol.

Senki sem látta.

Mennyi kettő meg kettő?

De hát Marlene soha, de soha...

És akkor kezdődött minden előlről. A fejében logika és ér-zelmek viaskodtak egymással, elviselhetetlen fájdalmat okozva, és Herr Wegener agyát elöntötte a vér, és képtelen volt vissza-tartani az üvöltését, és egészen addig ordított, amíg úgy nem érezte, hogy mindjárt szétpattannak a hangszálai. De a kész-tetés erősebb volt nála. Nem bírta abbahagyni.

Marlenét átkozta. A feltört széfet átkozta. De legfőképpen önmagát átkozta.

És akkor nemcsak a kandallónak támaszkodó Moritz, és nemcsak a konyhába kimenekülő Helene, hanem immár Georg is, aki lesöpörte magáról a havat és bejött melegedni a házba, azt kérdezte magától, miféle ember az, aki ilyen han-gokat képes kiadni.

A válasz a páncélszekrény zárjának számkombinációjában rejlett.

A számkombináció.

Négy. Négy. Kettes. Egyes. Három. Negyvennégy február tizenharmadika.

1944-ben Wegener tizenkét éves volt, és még nem volt *Herr* Wegener. Azt az idéetlen, csont és bőr kamaszt senki épszerű nem nevezte volna Wegener *úrnak*. Annál is inkább, mert igazából nem is így hívták. Akkoriban Wegener Robert *Wegner* volt, ahogyan *Wegner* volt Paul is, az apja.

Paul Wegner (*e* nélkül), aki önként jelentkezett a Wehrmachtba, a Passiria-völgy mezőiről a messzi szovjet tundrára került, és nem volt ideje levelet írni a fiának és a feleségének, mert a háború idejekorán elragadta.

Gránát repült a német lövészárókba, és Paul ösztönösen cselekedett. A gránát darabokra szaggatta a testét, de megmentette a bajtársainak életét. Hősies tett volt. Mindezt a Standartenführer mesélte el a csont és bőr kiskamasznak és a fájdalomtól összetört anyjának, a San Leonardo laktanyában.

Szép ember volt a Standartenführer. Simára borotvált arcbőr, égszínkék, intelligens szemek. Elegáns egyenruhája tiszteletet és félelmet ébresztett. Fekete volt, a hajtókéjén két ezüst villámmal. Tükörfényes, csodaszép, térdig érő csizmát viselt.

Mialatt a díszsorfal vigyázzban állt, az SS-tiszt egy levelet és egy frissen vasalt zászlót adott át Robert anyjának. A fiú egy dobozt kapott, horogkeresztrel a tetején. A fiúnak nem volt cipője, madzaggal megkötött rongyokba bugyolálta a lábát. Szégyellte, de nem volt mit tenni. Szegények voltak. A dobozban egy Vaskereszt volt.

A kiskamasz olvasta fel a levelet, mert az anya írástudatlan volt. A levélen az apja vezetéknévét hibásan írták. A fiú meg nézte a Vaskeresztet. Ott is Wegener volt a Wegner helyett. Sem ő, sem az anya nem tette szóvá az elírást.

Az anya azért nem, mert alig látott a könnyektől, a fiú azért nem, mert az apja utolsó szavaira gondolt, arra, amit azelőtt mondott neki, mielőtt felszállt volna a vonatra, amelyik elvitte, hogy ostoba tökfilkóként haljon meg. *„Ha kilencszer helyesen cselekszel, lehet, hogy csak fájdalom lesz osztályrészed. Tizedszerre azonban megérted majd, hogy miért tetted. És boldog leszel tőle.”*

Gyűlölte azokért a szavakért.

A gyűlölet hatékony önfegyelmező eszköz. Ezért aztán a mezítlábas fiú hangja egyszer sem remegett meg, miközben azok előtt az idegenek előtt felolvasta a dicsérő oklevél sorait, és a gyűlöletnek köszönhetően nem fakadt sírva, amikor a Standartenführer megszorította a kezét.

Egy hős fia vagy, mondta az SS-tiszt, légy rá büszke!

A csont és bőr kiskamasz legszívesebben azt felelte volna, hogy az apja nem volt hős, csak egy ostoba tökfilkó, ráadásul halott tökfilkó. Aki képes volt meghalni azért a rádióban üvöltöző pasasért, akinek mellesleg fogalma sem volt arról, kiféle-miféle ember volt Paul Wegner, harmadik *e* nélkül.

Hogy lehetett ennyire ostoba? A fiú nem mondta ki, amit gondolt.

Illedelmesen bólintott, és olyan erővel szorította a Vaskeresztet, hogy a fém belevágott a tenyerébe. Csak az anyja vette észre a vért, de nem szólt semmit. Ahogy mindig. Sose mondott semmit az anyja.

Csak sírni tudott meg imádkozni. Imádkozni és sírni. Semmi mást. Hát ő? Ő csak szorította a Vaskeresztet. És a Standartenführer csizmáját bámulta. Biztosan jó meleg.

1944. február 13-án délután is a Vaskeresztet szorongatta.

A Vaskereszt miatt engedték át a fegyveres örök, ahogyan a Standartenführer ajtaja előtt vigyázzban álló strázsa is, és

csakis a Vaskereszt miatt történt, hogy az SS-tiszt leültette egy fotelba, és átnyújtott neki egy tábla csokoládét.

– Belga – magyarázta –, a legjobb a világon.

Dallamos, gyönyörűséges németet beszélt. Nem a csikorgó *dialoktot*, amin a fiú a barátaival és a rokonaival beszélgetett. Édes volt, mint a csorgatott méz. Bárcsak örökké beszélne a Standartenführer, gondolta a fiú. De az elhallgatott, és gyanakvó tekintettel nézte a fiút, aki nem nyúlt a tábla után. A csokoládé az íróasztal fölött lebegett, kettejük között.

– Nem kérek, köszönöm.

A Standartenführer meglepődött. – Nem szereted a csokoládét, *liebes Kind*?

Gyermekem.

Nem tetszett neki az a kifejezés. Nem volt ő gyerek. Már nem.

A gyűlölethez még több gyűlölet tapadt.

És a gyűlölet adott neki erőt ahhoz, hogy a tiszt szemébe nézzen, ahogy a felnőtt férfiak szokták, és úgy mondja.

– De szeretem, csak már kaptam eleget – vette elő a sötét és nehéz táblát, amelyik kétszer, sőt háromszor akkora volt, mint amivel az SS-tiszt kínálta.

– A Fekete Ember adta – fűzte hozzá némi hallgatást követően.

– A Fekete Ember? – nevette el magát a Standartenführer, aki azon tűnődött, hogyan szabaduljon meg a háborútól nyilvánvalóan megtévelyodott kölyöktől. – A Fekete Ember nem létezik.

– Létezik.

Egyszavas válasz volt.

Egy felnőtt férfi válasza.

A fiú megmutatta az SS-tisztnek a tábla hátoldalára négyzetes betűkkel nyomtatott MADE IN USA feliratot.

A Standartenführernek elkerekedett a szeme. A Standartenführer pislogott. A Standartenführer *elmosolyodott*.

– Ügyes fiú vagy.

Pontosan.

Ügyes fiú volt.

Az apja nem hagyott rá semmit, csak a mezítlábosságot, meg a hegyeket.

A hegyek, mondta, vizet, élelmet és bölcsességet nyújtanak. Mindazt, ami az élethez szükséges. És a hegy az egyetlen dolog, ami pénzzel nem birtokolható.

A hegy mindenkié.

Még egy hullához méltó okoskodás.

Próbálj csak kérni a hegytől egy pár csizmát, olyat, mint a Standartenführeré, aztán meglátod, mi történik.

A nagy semmi se történik.

Csakhogy a csont és bőr kiskamasz éppen hogy a hegyekben, a bokrok, kőrisek és fenyők között húzódó rejtett ösvényeken töltötte napjait. Az évszaknak megfelelően vadszedret, gombát, gesztenyét,ogyorót gyűjtött, madárhálókat feszített ki vagy kifosztotta a madárfészkeket. Időnként sikerült elkapnia egy-egy mókust.

Az anyja megtiltotta, hogy használja az apja vadászpuskáját, máskülönben a fiú nyulat, őzet, még szarvast is elejtett volna. Jól bánt a puskával. De az anyja gyűlölte a fegyvereket, így kénytelenek voltak a Reich könyöradományából, meg abból a kevéske terményből megélni, amit a fukar föld juttatott, a szántó, amelyen az apja reggeltől estig görnyedt, mielőtt elment volna megdicsőülni.

Az az ostoba tökfilkó.

1944. február 13-án, az egyik hegyi ösvényen, a fiú a Vaskeresztrel a zsebében (maga sem tudta, miért, de mindig magánál hordta), találkozott a Fekete Emberrel.

A semmiből bukkant fel, váratlanul. Megzörrent a bokor, és ott volt előtte.

A Fekete Ember egy géppisztolyt fogott rá. A fiú nem tudta, hogy léteznek ilyen színű emberek, mulatságosnak találta a lapos orrot, az álcázásként még sárral is bemázolt szénfekete arcot.

A fiú elnevette magát, és valószínűleg az a kacagás tartotta vissza az amerikai ejtőernyőst attól, hogy lekasabolja a géppisztolyával.

A Fekete Ember leeresztette a fegyverét és füttyentett egyet, aztán ő is elnevette magát. Fogai vakító fehérén villantak elő a sötét feketeségből, és a látvány még hangosabb nevetésre készítette a csont és bőr fiút.

Nem volt buta gyerek a kis Robert. Jól tudta, kicsodák a Fekete Ember és a három társa. Az egyiküknek, az alacsony bajuszosnak, akinek apró nyúlfogai voltak, még egy csillagos-sávós zászló is volt a sisakjára festve.

Amerikaiak voltak.

Egyszóval az ellenség.

Jó sok volt belőlük, az ellenségből.

A fekete inges tanító az iskolában, azon ritka alkalmakkor, amikor Robert ott volt az órákon, állandóan ezt hajtogatta. Peckesen és olyan hévvel sorolta őket, mintha legalábbis egy zsúfolt téren lenne, nem egy bóbiskoló gyerekekkel teli osztályteremben. Ellenség, ellenség mindenütt.

A zsidók, ők voltak a fő ellenség. És az amerikaiak. Az amerikaiak, mert azok maguk is félig zsidók voltak. Vagy a zsidók parancsoltak nekik. Robert sose értette meg egészen ezt a dolgot, csak azt tudta, hogy a zsidók és az amerikaiak voltak az ellenség. De nem ők voltak az egyetlenek. Jó hosszú volt a rosszak listája.

Az apja, példának okáért, a Reich egy másik nagy ellensége elleni harcban esett el. Azokat bolszevikoknak hívták.

Rá egy évre, amikor a trikolorot lecserélték horogkeresztre, a fekete inges tanítót leváltották, és helyette ők német tanítót kaptak, igaz, az is imádta szapulni a haza ellenségeit, a Reich ellenségeinek listájára felkerültek „az áruló olaszok” is. Ez még jobban összezavarta a csont és bőr fiút.

Robert olasznak született, de németül beszélt. Az iskolában megtiltották neki, hogy az anyanyelvét használja, mert – ahogy mondták – ő olasz, és olasz nyelven kell kifejeznie magát. És akkor puff, az új *Lehrerrel* egyszer csak megint német lett, ráadásul megtudta, hogy az olaszok rosszindulátúak, megbízhatatlanok és hazugok.

Tiszta bolondokháza!

Azt azonban se az olasz, se a német tanító nem említette egyszer sem, hogy az amerikaiaknak, legalábbis némelyiknek, ilyen fura színe van. Vagy talán akkor mondta, amikor Robert hiányzott az iskolából. Ami persze gyakran előfordult, mert ha az embernek állandóan korog a gyomra, és lefagy a lába, fontosabb dolga is akad, mint iskolába járni.

A négy amerikai idegesnek tűnt. Összedugták a fejüket, halkán sutyorogtak, és az odavetett pillantásaikból a fiú megértette, hogy éppen a sorsáról döntenek. Egy golyót a homlokába, aztán elásni valamelyik vadszederbokor alá?

Ki tudja, talán ez volt a Wegnerek sorsa. Idióta apának a fia is idióta.

De Robert elfelejtette, hogy ő már nem Wegner. A Vas-keresztben Weg-e-ner volt, és az a magánhangzó, úgy tűnik, szerencsét hozott annak az elátkozott vezetéknevnek, mert a piszkos és fáradt amerikaiak, némi tanakodást követően úgy döntöttek, hogy életben hagyják a fiút.

Az egyikük, a nyúlfogú, bajszos köpcös, a hátizsákjából elővett egy noteszt, fellapozta, és elnyökögött néhány szót olaszul.

– Vannak németek a közelben?

Robert a hüvelykujjával a mellére bökött. – Én német vagyok. Olasz is. De német.

Azok négyen a fejüket rázták. Nem, mondták, rossz németek.

– *Ratatatata* – célzott a Fekete Ember a mutatóujjával a fatörzsekre.

Robert nevetett.

Szimpatikus volt a Fekete Ember.

– Nem, katonák nincsenek. Itt legalábbis.

Nem tudja véletlenül hol van az az „itt”?

Az amerikaiaknak volt térképük, de a fiú nem tudott térképet olvasni. Csak azért tudta, hogy éppen hol van, mert az apja megmutatta neki a rejtett erdei ösvényeket a hegyen, de a sok vonal meg fura elnevezés csak összezavarta.

Nem.

Azok négyen csak megvonták a vállukat, mintha nem is számítottak volna másra.

Egy biztonságos hely kell. Ahol aludni lehet. A Fekete Ember ráhajtotta a fejét összetett két kezére, és horkolást mímelt.

A Fekete Ember tényleg nagyon mulatságos volt. Kár, hogy nem volt ott a tanító. Akkor ő is látta volna, hogy az amerikaiak nem is olyan rosszak. A zsidók, azok lehet, hogy igen, bár Robert egyet sem ismert, de az amerikaiak kifejezetten viccesek voltak.

Ha jobban belegondol, talán meg kellene ismerkednie néhány zsidóval, hogy legalább fogalma legyen róla, milyen a fő ellenség. Még az is lehet, hogy olyan jópofák, mint a Fekete Ember.

Meránóban egy csomó zsidó élt, mesélte egyik este az apja. Rendes, jóra való emberek, akik soha senkinek sem ártottak, de az SS betörte a házaik ajtaját, aztán beterelték azokat az embereket marhavagonokba, elvitték őket, és senki sem tudta, hogy azután mi lett velük.

– *Tényleg?*

– Azt mondják... hogy egy helyre viszik őket... azt mondják, hogy ott... az egy olyan hely... szóval minket is oda visznek, ha én nem...

– Pszt, megijeszted a gyereket.

– Persze hogy ismerek egy biztonságos helyet. – Nem értették.

A fiú egyetlen szót ismert angolul, és boldogan mondta ki. – Yes.

Így hát libasorba álltak, a négy amerikai ejtőernyős feldehívő, akiket ledobtak az ellenséges vonalak mögé, de tévedésből a céltól jó pár mérföldnyire értek földet, és a mezítlábas fiú, aki igyekezett nem törődni a lábát mardosó februári fagygal és a bokáig érő hóval.

Kevesebb mint egy óra járásnyira volt egy fenyőágakkal takart kalyiba; az apja építette. Alig volt nagyobb egy kutyaólnál, de volt benne egy kis kályha és néhány pokróc. Amikor odaértek, az amerikai ejtőernyősök megkönnyebbülten mosolyodtak el. A hely tökéletes volt, jól álcázott. Ha Robert nincs velük, simán elmentek volna mellette.

Bementek.

A kalyiba szűkös volt és alacsony, de biztonságos, és alkalmas néhány órás pihenésre. Amire feltétlenül szükségük volt. Az amerikaiak hálásak voltak, megveregették a fiú vállát és a tenyerükkel összeborzolták volna a haját is, ha Robert, a sapka alatt, a tetveket megelőzendő, nincs kopaszra nyírva. A Fekete Embertől ajándékot is kapott, egy csokitéglát. Életében nem látott még ekkora tábla csokoládét.

„Made in USA”.

– Rendes fiú vagy – mondta a Fekete Ember, miután kikereste a szavakat a társa szótárából.

A good boy.